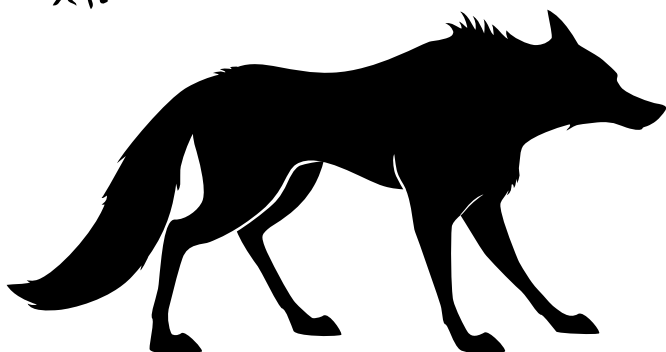

SPROKEN POORTEN

Boek 1

AQUITANIË

COEN REUVERS

Sproken Poorten

Boek 1

AQUITANIË

ZILVERSPoor

Reeds verschenen van Coen Reuvers bij Zilverspoor:

Sprokenpoorten, boek 1: Aquitanië

In voorbereiding:

Sprokenpoorten, boek 2: Avalon *(2e kwartaal 2015)*

Stad van Oranje *(oktober 2014)*

© 2014 Coen Reuvers

© 2014 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Portretten omslag: ptashka, v.s.anandhakrishna/shutterstock.com

Achtergrond omslag: Zeljko Radojko, Melkor3D/shutterstock.com

Illustraties binnenwerk: Julianka, Ksanawo/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Jos Weijmer

Eerste druk, juni 2014

ISBN 978 94 9076 770 9

NUR 284, 283

Meer over Coen en zijn romans kunt u vinden op:

www.boekenshowcase.nl

www.zilverspoor.com

info@zilverspoor.com

Facebook: [zilverspoor67](https://www.facebook.com/zilverspoor67)

Twitter: [@Zilverspoor](https://twitter.com/Zilverspoor)

*“Op een dag ben je oud genoeg
om weer sprookjes te lezen”*

-- C. S. Lewis

INHOUDSOPGAVE

H. 1	Uilenballen en een draak	p. 7
H. 2	Familiegeheimen	p. 17
H. 3	Hulst	p. 31
H. 4	Trollengevaar	p. 47
H. 5	De Vennenpoort	p. 62
H. 6	In de Verdwenen Huzaar	p. 74
H. 7	India	p. 91
H. 8	Het dal van de Groene Mael	p. 108
H. 9	Het Gouden Paleis	p. 122
H. 10	De Raad	p. 134
H. 11	Boomjaardag	p. 153
H. 12	Hamelen	p. 162
H. 13	Koningsconclaaf	p. 182
H. 14	Thuis	p. 200
H. 15	Filmsterren	p. 207
H. 16	YouTube	p. 223
H. 17	Het Hamerstaalregiment	p. 235
H. 18	Zardongs burcht	p. 251
H. 19	Wereldnieuws	p. 276

HOOFDSTUK 1

UILENBALLEN EN EEN DRAAK

Alex rolt met een takje de zoveelste glibberige uilenbal in zijn boterkuipje en kijkt tevreden naar de buit die hij tot nu toe verzameld heeft.

Urenlang heeft hij gezocht naar het nest van een bosuil en pas tegen het einde van de ochtend vond hij onder een dikke eik een berg verse uilenpoep en een stel slijmerige braakballen. De vogel zelf heeft hij gemist, die was er waarschijnlijk al als een schim van door gegaan toen hij nog aan de andere kant van het pad rondsnuffelde.

Misschien maken ze dan wel grappen over mijn oren, maar nu is het mijn beurt! Ik zal die meiden eens gigantisch laten griezelen, denkt hij met een grijns op zijn gezicht.

Zijn tweede schooljaar op het Keizer Karel College was vorige week niet helemaal goed begonnen. Twee van zijn nieuwe klasgenoten, Lisa en Marit, hadden de hele tijd stevig met elkaar gesmoesd en steeds heel overdreven naar zijn oren gekeken. Een paar keer had hij geprobeerd om afkeurend terug te kijken, maar het enige wat hij daarmee bereikte was dat ze nog aanstelleriger met elkaar begonnen te giechelen. Mooi dat hij nu een kans heeft om wraak te nemen!

Toen "De Neus" in de biologieles vroeg wie er een spreekbeurt over een dier wilde houden had Alex meteen zijn hand opgestoken. Voor een zoon van een boswachter is dat niet zo'n moeilijke opdracht en met al dat gesmoes over zijn oren werd het tijd dat hij in de

klas wat punten scoorde. Met een berg braakballen die iedereen uit elkaar moest peuteren en een paar schitterende uilenfoto's zou dat toch zeker moeten lukken. Hij is ervan overtuigd dat de helft van de groep over haar nek zal gaan als ze de muizenschedels en half-verteerde staartjes en pootjes op hun tafel zien liggen.

Alex loopt terug naar zijn fiets en als hij met moeite het plastic deksel vastdrukt op het uitpuilende bakje, trilt en kwaakt zijn telefoon.

Weer grinnikt hij. In de vakantie had hij op een vage internetsite het geluid van een vreselijk opgewonden eend gevonden en het gedownload op zijn mobiel. Midden in het bos klinkt het trommelvliesverscheurende gekwaak nog veel gestoorder en haastig vist hij de telefoon uit de zak van zijn spijkerbroek.

'Hallo?'

'Hi Alex, met Mark. Waar zit je?'

'Ik heb een portie uilenballen bij elkaar gezocht. Voor mijn spreekbeurt.'

'Lachen! Voordat je ze uitdeelt moet je ze nat maken, dan glibbert die muizenrommel nog veel meer.'

'Ik zal wel zien. Het moet wel een grap blijven.'

'Hé, waarvoor ik bel, ik heb net gehoord dat we een uur eerder moeten voetballen, om half drie. Kun jij me ophalen? Ik heb een leuke band en ik heb geen zin om dat hele stuk te lopen.'

'Oké, maar alleen als jij fietst. Ik sta om kwart voor twee voor de deur. Zie je straks. De groeten!'

Alex drukt zijn mobiel uit, stopt hem terug in zijn broekzak en loopt door een dikke laag roodbruine bladeren verder naar het pad.

Het is een warme, zonnige dag. Door de kruinen van de bomen vallen lange zonnestralen als stoffige laserbundels op de varens en bosbessenstruiken. Dit is een oeroud stuk bos, weet Alex. Door de combina-

tie van knoestige stammen, het gefilterde zonlicht en de uitgestrekte vlakte van groene wuivende planten, hangt er een sprookjesachtige sfeer.

Toch klopt er vandaag iets niet. Nu Alex erover nadenkt, beseft hij wat hem de koude rillingen bezorgt. Normaal hoor je hier in de zomer volop vogels zingen en onder de struiken is er altijd wel een dier ritselend op zoek naar iets eetbaars. Even denkt hij dat zijn oor verstopt zit en met zijn wijsvinger tikt hij tegen zijn oorschelp. Als hij merkt dat zijn gehoor niet het probleem is, luistert hij nog een keer en ook nu blijft het, behalve het zachte ruisen van de wind in de bladeren, doodstil in het bos.

Alex herinnert zich dat hij zoiets ooit eerder heeft meegemaakt, vlak voordat er een geweldig onweer losbarstte. Het leek toen alsof alle dieren in het bos precies wisten wat er ging gebeuren en daarom vliegensvlug in hun nesten en holen waren weggekropen. Vlak daarna sloeg een fel witte bliksem knetterend in een hoge boom, waarna een groot deel van de kruin vlammend en krakend naar beneden viel.

Alex heeft nu precies hetzelfde onbehaaglijke gevoel en nerveus kijkt hij omhoog. Door het bladerdak ziet hij alleen blauwe lucht en wat schapenwolken. Als er gevaar dreigt dan is dat niet omdat het gaat onweeren. Het moet iets anders zijn!

Zonder erbij na te denken gaat hij met zijn rug tegen een boom staan. In dit bos zwerven soms de meest vreemde figuren rond. Met zijn handen achter zich tegen de boomschors gedrukt, kijkt hij om zich heen of er niet de een of andere maffe kerel op de loer ligt. Stapje voor stapje draait hij rond de stam, maar ook aan de andere kant is niets verdachts te bekennen. Toch blijft de dreigende stilte tastbaar in het bos hangen en met samengeknepen ogen tuurt Alex over de toppen van

de varens.

Plots ziet hij in zijn ooghoek een heftige beweging en geschrokken kijkt hij opzij. Een rij varens schommelt wild heen en weer. Vanaf deze afstand lijkt het op een langwerpige spoor, dat te breed is voor een huppelend konijn en te kort voor een wegvluchtend groter dier.

Steeds ongeruster probeert Alex te verzinnen wat zich daar verborgen houdt... Die vogels houden niet voor niets hun snavel!

Het dreigend gevoel wordt sterker. Niet alleen omdat het zo stil blijft, maar ook omdat hij nu het gevaar echt kan voelen. Zijn keel lijkt wel dichtgeknepen, zodat hij moeite heeft met ademen en zijn borst voelt aan alsof er een kille blok ijs op zijn hart ligt.

Zoals zo vaak op moeilijke momenten trekt Alex zijn zilveren halsketting met de karbonkel uit zijn shirt en klemt de rode edelsteen in de palm van zijn hand.

De dag voordat zijn grootvader verdween hadden ze samen een lange boswandeling gemaakt. Op de terugweg, bij het Poortven, haakte de oude man de ketting los en hing hem plechtig bij Alex om zijn hals. Hij vertelde dat de edelsteen al eeuwenlang familiebezit was en dat zelfs zijn betbetovergrootvader de ketting nog gedragen had. Terwijl hij hem indringend aankeek, zei hij dat Alex de karbonkel altijd bij zijn hart moest dragen. Omdat alleen dan de magische krachten echt zouden werken.

Ook al was Alex onder de indruk van de gebeurtenis, toch geloofde hij niet veel van het verhaal. Pas toen zijn grootvader de volgende avond zonder een spoor achter te laten verdween, was hij van gedachten veranderd en had de ketting niet meer afgedaan.

Tot vandaag betwijfelt hij of er echt toverkracht in de steen zit, maar toch lijkt het alsof hij elke keer meer

zelfvertrouwen krijgt als hij hem vastpakt. Ook nu wrijft hij onbewust met zijn duim en wijsvinger over het gladde oppervlak en kijkt gespannen naar de varen die zachtjes naschommelen.

Verbeeldt hij het zich, of trilt er nu dichterbij ook een struik?

Ik moet hier weg zien te komen, denkt hij gespannen.

Alex kijkt rond waar hij het beste heen kan rennen, maar voordat hij zijn keuze gemaakt heeft hoort hij een diep rochelend gegrom en verschijnt er opeens een monsterachtige wolvenkop boven de varens.

Hij gelooft zijn eigen ogen niet en staart verbijsterd naar het beest. Het kan niet waar zijn! Zijn wolven hier in het woud niet al lang geleden uitgestorven?

Toch kan hij er niet omheen dat een echte, reuzegrote, afgrijselijke wolf hem met een felgele blik dreigend aankijkt. Zijn hart bonkt van angst, zijn benen lijken van rubber en als hij ziet dat het roofdier grauwend dichterbij komt, weet hij bijna zeker dat hij geen voet meer kan verzetten. Met opengesperde ogen staart hij naar de enorme bek vol gele tanden en naar de lange tong, die als een bloederige lap vlees tussen de opgetrokken lippen naar buiten hangt.

Wanhopig grijpt Alex de karbonkel nog steviger vast en kijkt speurend rond naar een oplossing. Een stuk achter hem staat een flinke kastanjeboom, waarvan de onderste takken zo laag hangen dat hij er met een beetje geluk op tijd in kan klimmen. Als hij de wolf afleidt dan heeft hij misschien een kans om de afstand naar de boom te overbruggen.

In zijn rechterhand houdt hij het bakje met uilenballen vast. Niet echt een wapen om een verscheurend beest mee tegen te houden, maar het is het enige dat hij bij de hand heeft. Alex wacht tot de wolf nog dichterbij gekomen is, dan haalt hij diep adem, kijkt het monster

in de ogen en met een woeste kreet smijt hij het boterkuipje naar zijn kop.

Even twijfelt het dier en doet een pas terug.

Gebruik makend van de verwarring zet Alex het op een lopen en rent naar de boom. Twee stappen verder kijkt hij over zijn schouder en ziet dat de wolf achteruit veert en met een machtige sprong achter hem aan komt.

Wanstaltig groot en met zware harige poten heeft het dier slechts drie sprongen nodig om Alex in te halen. Die kan niet meer denken van angst. Hijgend en zwaaiend met zijn armen rent hij verder, wetend dat het eigenlijk al te laat is.

Met een laatste soepele reuzensprong landt de wolf vlak voor Alex zijn voeten. Die probeert af te remmen om de opengesperde bek te ontwijken, maar op de vochtige bosgrond glijdt hij uit en languit schuift hij onder de buik van het monster.

De opengesperde bek hangt nu vlak boven zijn hoofd en gelig slijm drupt van de kwijlende tong warm op zijn keel. Zo van dichtbij, met zijn opgetrokken lippen, lijkt het wel of het beest grijnst van plezier.

Alex weet dat het voorbij is en sluit zijn ogen.

De bek van het dier stinkt walgelijk naar een volle vuilniscontainer die dagenlang in de brandende zon gestaan heeft. Verlamd van angst verwacht Alex dat zijn keel opengescheurd wordt en toch merkt hij tot zijn verbazing dat hij aan niets anders kan denken dan dat hij nu te laat zal zijn voor de wedstrijd.

Seconden lang gebeurt er niets, terwijl de misselijkmakende adem in golven over zijn gezicht blaast. Hij kan de walgelijke stank zelfs proeven en ook druppelt er nog steeds lauwwarm slijm op zijn keel.

Voorzichtig opent Alex een oog.

'Dat had je niet gedacht hè ventje, dat je ooit zó aan

je einde zou komen!’

Ondanks zijn doodsangst kijkt Alex verbluft omhoog in de grijnzende bek. Waren die grommende woorden daar echt uitgekomen?

Even is hij ervan overtuigd dat hij zich vergist, maar dan gaat de stem verder: ‘Ik begrijp niet dat de Raad jou uitverkoren heeft! Ondanks je puntoren ben je een waardeloze snotneus. Ik zou je eigenlijk vrij moeten laten, zodat ze zelf kunnen zien wat voor minkukel je bent.’

Alex hoort duidelijk de woorden maar kan niet geloven dat het de wolf is. Alleen al de gedachte dat een dier kan praten veroorzaakt diep in zijn keel een golf van brandende misselijkheid. Het is te idioot om er zelfs twee seconden bij stil te staan, maar stel dat het wèl waar is? Dan heeft hij misschien nog een kans dat hij niet aan stukken gescheurd wordt. Had dat beest het niet over vrijlaten?

Verbaasd over zijn eigen lef opent Alex ook zijn andere oog en roept met trillende stem: ‘Ik weet niets van een Raad. Je moet iemand anders hebben.’

‘Nee ventje, jij bent Alexander. Ik zie het aan je karbonkel.’

Alex schudt heftig zijn hoofd. Dit moet een nachtmerrie zijn! Een sprekende wolf die hem kent. Zoiets bestaat niet!

Hard schreeuwt hij: ‘Verdwijen smerig mormel. Ik wil je niet! Jij bent niet echt!’

Het ondier schudt zijn kop. ‘Dat kun je mooi vergeten. Je zult vlug genoeg merken dat ik net zo echt ben als die steen om je hals. Mijn meester heeft me opgedragen om je uit de weg te ruimen en ik heb al teveel tijd verprutst.’

Alex weet nu dat de wolf vastbesloten is om hem te vermoorden. In een laatste dappere poging probeert hij

zich onder de buik uit te rollen, maar de wolf reageert onmiddellijk en bijt hem grommend in zijn schouder.

De vlijmscherpe gele tanden snijden diep in zijn vlees en meteen kleurt de stof van zijn shirt donkerrood.

Alex schreeuwt het uit van de brandende pijn. Ontsnappen is nu helemaal niet meer mogelijk en het laatste beetje vechtlust verdwijnt. Met een doffe blik in zijn ogen kijkt hij langs de kop van het beest naar de helder blauwe lucht tussen de bomen. Niet echt verbaasd ontdekt hij vaag tegen het zonlicht in de vorm van een enorme vogel met prachtige zilveren vleugels.

Die komt me halen als ik dood ben, denkt hij verward.

Dan ziet hij dat de wolf ook iets in de gaten heeft.

Met zijn bek nog steeds klemvast rondom Alex' schouder, kijkt het dier schuin omhoog en springt dan met een wilde beweging jankend opzij. Met uitpuilende ogen trekt hij zijn staart strak tegen zijn onderbuik en sluipt grauwend achteruit.

Alex kijkt opnieuw omhoog en ziet dat de vogel zich met gestrekte vleugels tussen de bomen door naar beneden laat vallen.

Wat hoog in de lucht leek op een vogel, heeft nu van dichtbij meer weg van een voorhistorische hagedis met doorzichtige vleermuisachtige vleugels. De rug en de staart zijn bedekt met donkerrode schubben en rijen driehoekige uitsteeksels. De goudkleurige borst loopt over in een lange nek en een reptielachtige kop met puntige horens.

Het angstaanjagende beest glijdt in duikvlucht naar beneden. Groengele vlammen spuiten zinderend uit de reusachtige bek en vier vlijmscherpe klauwen steken agressief naar voren.

Verzwakt door alle spanning en pijn gelooft Alex voor de tweede keer dat hij in een nachtmerrie terecht-

gekomen is en nu door een vuurspuwende draak aangevallen wordt. Bijna ongeïnteresseerd ziet hij de uitgestrekte klauwen snel dichterbij komen. Dan, op het allerlaatste moment, als hij verwacht dat hij vastgegrepen wordt, spreidt de draak zijn vleugels en zwenkt af naar de wolf.

Met een triomfantelijke brul slaat de draak zijn nagels in de rug van de wolf en sleurt hem met enkele krachtige vleugelslagen de lucht in. De wolf jankt van pijn en woede, trapt woest met zijn poten en probeert tevergeefs zijn tanden in de buik van zijn aanvaller te zetten.

Voordat het tot Alex doordringt, zijn de twee dieren tussen de boomtoppen verdwenen.

Uitgeput ligt hij languit op de grond terwijl zijn schouder gloeit en bonkt van de pijn. Als hij met zijn hand voelt hoe erg het is, schrikt hij van het bloed dat langs de zijkant van zijn shirt naar beneden druppelt.

Alex weet dat hij hulp nodig heeft. Hij is te duizelig om naar huis te fietsen en zelfs naar het pad lopen lijkt onmogelijk. Met trage bewegingen haalt hij zijn mobiele telefoon uit zijn broekzak en drukt met zijn duim op de groene knop. Op het scherm verschijnen de namen van iedereen die hij de laatste tijd gebeld heeft en met de navigatieknop rolt hij net zolang door totdat hij "Pap" ziet staan. Pap is de enige aan wie hij kan uitleggen waar hij is.

Alex drukt nog een keer op de knop en luistert gespannen of er opgenomen wordt. *Als hij nu op de motor door het bos rijdt kan ik wel vergeten dat hij zijn ringtoon hoort*, denkt hij benauwd.

Vijf keer gaat zijn mobiel over en dan hoort Alex de stem van zijn vader. 'Hallo. Met Brink, boswachterij Koningswoud.'

Bij het horen van de vertrouwde stem voelt Alex

plotseling de tranen in zijn ogen springen en met moeite zegt hij zacht: 'Pap?'

'Alex, ben jij dat? Praat eens wat harder, ik versta je niet.'

'Pap... Ik ben gewond. In het bos.'

Even blijft het stil aan de andere kant van de lijn. Dan hoort Alex dat vader diep adem haalt en zegt: 'Rustig maar jongen. Maak je geen zorgen, ik ben zo bij je. Waar kan ik je vinden?'

De tranen lopen nu volop over Alex zijn gezicht en snikkend antwoordt hij: 'Het Zwarte... Pad... De scherpe... bocht bij... het varenveld.'

'Hoe erg is het knul?'

'Pap... Ik ben gebeten... Door een wolf... Die kan praten!'

Weer blijft het even stil en dan kan Alex zijn oren niet geloven als hij zijn vader hoort zeggen: 'Hou vol jongen, ik spring nu op de motor. Binnen vijf minuten ben ik bij je. En ik bel ook je moeder, die weet veel meer van Sprokenbeesten.'

Voordat Alex nog een vraag kan stellen hoort hij de ingesprektoon. Duizelig en volledig in de war probeert hij de laatste opmerking te begrijpen. Hoe kan mam meer afweten van pratende wolven? En wat bedoelt pap met Sprokenbeesten?

Minutenlang probeert hij een antwoord te vinden, maar doodvermoeid, door alle schokkende ervaringen en het bloedverlies, kan hij zijn ogen niet meer openhouden en traag glijdt hij weg in een diepe bewusteloosheid.